

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 12Co/31/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8118200549
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 02. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Krochta
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8118200549.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Karola Krochta a členov senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Gabriely Világiovej v spore žalobcu: I. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. XXX, XXX XX A., právne zastúpeného JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom so sídlom Sovietskych hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému: BENCONT COLLECTION, a.s., so sídlom POLUS TOWER 1, Vajnorská 100/A, 831 04 Bratislava, IČO: 47 967 692, právne zastúpeného JUDr. Veronikou Kubríkovou, PhD., s.r.o., so sídlom Vajnorská 100/A, 831 04 Bratislava, v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1.353, 43 Eur a o určenie neprijateľných zmluvných podmienok, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov, č.k. 7Csp/5/2018-78 z 03.09.2018 takto

rozhodol:

Zrušuje rozsudok v jeho napadnutej časti, t.j. vo výroku I., ktorým súd žalobu žalobcu v časti o vydanie bezdôvodného obohatenia zamietol a vo výroku II. o trovách konania, ktorým v časti o vydanie bezdôvodného obohatenia súd priznal žalovanému vo vzťahu k žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % a v rozsahu zrušenia vracia vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. V záhlaví tohto rozhodnutia označených strán sporu súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom rozhodol nasledovne:

I. Súd žalobu žalobcu v časti o vydanie bezdôvodného obohatenia zamietal.

II. V časti o vydanie bezdôvodného obohatenia má žalovaný vo vzťahu k žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

III. Súd určuje, že zmluvná podmienka uvedená v W. o úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa XX.XX.XXXX v Obchodných podmienkach článku 4 - Splácanie úveru, započítanie pohľadávok a zabezpečenie, bod 4.6 v znení: „platby od klienta sa voči pohľadávke banky započítavajú bez ohľadu na to, na aké záväzky bola platba poukázaná v nasledujúcom poradí: 1. na poplatky podľa sadzobníka, 2. sankčný úrok, 3. úrok z úveru, 4. splátka istiny úveru,“ je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

IV. V časti o určenie neprijateľných zmluvných podmienok má žalobca vo vzťahu žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

2. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil ustanoveniami § 52 ods. 1,3,4, § 53 ods. 1 - 5, § 451 ods. 1, 2, § 455 ods. 1, 2, § 456 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 1, § 2 písm. a/, § 4 ods. 1, 2, § 4 ods. 4 zák. č. 258/2001Z.z. Výrok o trovách konania ustanoveniami § 255 ods. 1, § 262 CSP.

3. Vychádzal zo zistenia, že medzi žalobcom a právnym predchodcom žalovaného bola dňa 22.10.2008 podpísaná W. o úvere, na základe ktorej H. banka, a.s. poskytla žalobcovi úver vo výške 60.000 Sk, ktorý sa žalobca zaviazal splácať v mesačných splátkach vo výške 1.494 Sk, s konečnou splatnosťou 22.08.2014, úrokovou sadzbou 21 %, priemernou RPMN 18,64 %, RPMN predstavovala 23,14 % a celkový počet splátok bol 70. Právny zástupca žalobcu ako aj žalobca boli toho názoru, že predmetná W. o úvere zo dňa 22.10.2008 nespĺňa náležitosti uvedené v § 4 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzatvorenia zmluvy a to písm. d.) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, písm. i.) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, ako aj v zmluve je nesprávne uvedená RPMN. To podľa názoru žalobcu spôsobuje, že poskytnutý úver je bezúročný a bez poplatkov. S uvedenou právnou argumentáciou žalobcu súd nesúhlasil.

4. Pokiaľ ide o prvý vytýkaný nedostatok Zmluvy o úvere, že tá neobsahuje náležitosť uvedenú v § 4 ods. 2 písm. d.) Zákona o spotrebiteľských úveroch číslo 258/2001 Z.z. účinného v čase uzatvorenia zmluvy, a to adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, súd sa s touto právnou argumentáciou nestotožnil. Súd bol toho názoru, že tento údaj sa vzťahuje na spotrebiteľský úver súvisiaci iba s kúpou tovaru, čo vyplýva z gramatického a logického výkladu. Pri bežnom spotrebiteľskom úvere je adresa dodávateľa známa ako druhého účastníka zmluvného vzťahu, takže logicky, táto náležitosť je potrebná len pri tých zmluvách o spotrebiteľskom úvere, ktoré nadväzujú na kúpnu zmluvu, kde predávajúcim býva iný subjekt ako je veriteľ, čo však rozhodne nie je tento prípad. V tejto súvislosti súd zároveň poukázal na článok 11 bod 11.3 Obchodných podmienok pre úver, podľa ktorého postup pri podávaní reklamácie vyplývajúcej zo Zmluvy o úvere alebo súvisiacich so Zmluvou o úvere upravuje reklamačný poriadok banky, ktorý je prístupný na obchodnom mieste. Obdobné vybavenie reklamácie upravuje aj článok 17 Všeobecných obchodných podmienok. Súd bol toho názoru, že táto Zmluva o úvere vrátane obchodných podmienok, ktoré sú jej neoddeliteľnou súčasťou túto náležitosť jednoznačne spĺňa. Za dôležité súd považoval poukázať na to, že právny predchodca žalovaného H., a.s. je T. inštitúciou, ktorá pôsobí dlhodobo na trhu. V prípade, ak žalobca chcel uplatniť u právneho predchodcu reklamáciu, nič mu podľa názoru súdu nebránilo navštíviť ktorúkoľvek pobočku H. T.Y., a.s. a informovať sa o možnosti podania reklamácie. Z dostupných zdrojov verejných na internete je zrejmé, že H. T., a.s. má po J. 52 pobočiek, ktoré sa nachádzajú v centre miest. V prípade, ak by žalobca chcel podať skutočne reklamáciu, mohol ju vybaviť v mieste svojho bydliska na pobočke tejto banky. Tvrdenia žalobcu ohľadne tejto náležitosti súd chápal ako vyslovene tendenčné a účelové, majúce za charakter zneužívanie samotného zákona o spotrebiteľských úveroch § 4 ods. 2 písmeno d.), ktorý žalobca prezentoval podľa názoru súdu príliš formálne.

5. Ako ďalší nedostatok Zmluvy o spotrebiteľskom úvere, žalobca poukázal na § 4 ods. 2 písm. i.) Zákona č. 258/2001 Z.z. a to rozlíšenie splátok na istinu, úroky a iné poplatky. Zároveň právny zástupca žalobcu súdu doručil rozhodnutia Krajského súdu v Prešove vzťahujúce sa k tejto náležitosti, sp. zn. 7Co/86/2017, 25Co/72/2017, 3Co/94/2017 a 22Co/42/2018. Tu súd poukázal na Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 22.02.2018 sp. zn. 3Cdo/146/2017, podľa ktorého v zmluvách uzatváraných podľa Zákona č. 129/2010 Z.z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis v splátkach po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k.) Zákona č. 129/2010 Z.z. uvádza pojmy výška alebo počet, či termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je za použitia eurokonformného výkladu možné dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo v splátkach úveru zahrňuje. Od 01.05.2018 sa legislatívne pregnantnejším vyjadrením odstráni možnosť rôzneho výkladu predmetného ustanovenia, ktorú bolo možné a je potrebné preklenúť už podľa doterajšej právnej úpravy jeho eurokonformným výkladom. Rovnako súd poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/56/2018 zo dňa 17.04.2018 z obsahu ktorého vyplýva, že vychádzajúc z účelu smernice právnych záverov vyjadrených v rozsudku účelu § 9 ods. 2 písm. k) a čiastkových právnych záverov vyjadrených v rozhodnutí Najvyššieho súdu 3Cdo/146/2017 je toto ustanovenie zákona potrebné interpretovať tak, že nie je potrebné, aby Zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. V dôvodovej správe k zákonom sa uvádza: takéto závery už boli vyslovené v skoršom rozhodnutí pod sp. zn. 3Cdo/146/2017. Tento záver vyplýva aj z rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie z 09.11.2016 vo veci C-42/15, ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa čl. 267 ZFEÚ, ktoré podal Okresný súd Dunajská Streda svojim rozhodnutím z 19.12.2014 doručeným Súdnemu dvoru 02.02.2015, ktorý súvisí s konaním Home Credit Slovakia, a.s. proti Kláre Bíroovej. V zmysle citovaných

rozhodnutí Najvyššieho súdu, ako aj rozsudku Súdneho dvora C-42/15 je evidentné, že žalobca podľa názoru súdu dokázal zidentifikovať zo Zmluvy o úvere počet, termíny a výšku jednotlivých platieb. Navyše o tom, že žalobca dokázal tieto skutočnosti identifikovať zo Zmluvy o úvere svedčí aj listina - aktuálny stav úveru, kde pod položkou zaplatené splátky je možné vidieť platby, ktoré žalobca realizoval, pričom tieto sú plne v súlade so Zmluvou o úvere. Žalobca podľa názoru súdu tak bez problémov na základe Zmluvy o úvere zidentifikoval výšku, počet a termíny mesačných splátok.

6. Pokiaľ ide o argumentáciu žalobcu, ktorou poukázal na nesprávny výpočet RPMN, ktoré je v zmluve 23,14 %, pričom podľa prepočtu žalobcu výška RPMN predstavuje 23,16 % a na svoju argumentáciu v žalobe žalobca predložil súdu interaktívny výpočet RPMN zverejnený na internete, označený ako výpočet RPMN pre spotrebiteľský úver a podľa prepočtu žalobcu by táto suma mala byť 23,16 %, s tým súd nesúhlasil. V prvom rade bolo potrebné predostrieť žalobcovi, že výpočet RPMN, ktorý predložil k žalobe je výpočtom zverejneným na internetovej stránke a je to prepočet podľa Zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Zmluva o úvere v tomto prípade bola uzatvorená dňa 22.10.2008, pričom v čase uzatvorenia Zmluvy o úvere bol vzorec na výpočet RPMN iný, ako je podľa prepočtu žalobcu v roku 2018. Podľa názoru súdu RPMN v Zmluve o úvere v roku 2008 je vypočítaná správne a výpočet RPMN, ktorý žalobca predložil je z internetovej stránky, ktorá neobsahuje vzorec, ktorý bol aktuálny v čase uzatvorenia Zmluvy o úvere. Súd poukázal v tejto súvislosti aj na rozhodnutie Okresného súdu v Revúcej sp. zn. 8C/304/2015, ktorý v obdobnej veci uviedol: „Žalovaný tvrdil, že úver je bezúročný a bez poplatkov, nakoľko je v ňom uvedená nesprávna výška ročnej percentuálnej miery nákladov, správna má byť 21,17 %. Podľa zákona o spotrebiteľských úveroch v znení ku dňu uzatvorenia predmetnej zmluvy bol náležitou Zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorej absencia spôsobuje, že úver je bezúročný a bez poplatkov, údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov. V zmluve je uvedené, že RPMN je 20,73 %. Výška RPMN teda bola v zmluve uvedená, spôsob výpočtu RPMN je uvedený v prílohe zákona spotrebiteľských úveroch. Súd poukázal na to, že vzorec, podľa ktorého sa RPMN vypočítava bol podľa zákona o spotrebiteľských úveroch v znení ku dňu uzatvorenia predmetnej Zmluvy o úvere iný, ako je vzorec výpočtu RPMN podľa súčasnej platnej právnej úpravy. Kalkulačky prístupné na internete, ktoré umožňujú výpočet RPMN robia výpočet podľa vzorca platného v súčasnosti. V čase uzatvorenia zmluvy mohol veriteľ v Zmluve o spotrebiteľskom úvere uviesť len takú výšku RPMN, ktorá bola vypočítaná podľa vzorca, ktorý ustanovoval zákon v čase uzatvorenia zmluvy a nie podľa vzorca, ktorý je uvedený v zákone v neskoršom znení. Preto skutočnosť, že podľa súčasného výpočtu RPMN je 21,17 % neznamená, že výška RPMN bola v zmluve uvedená nesprávne. Vzhľadom na uvedené má súd za to, že úver nie je bezúročný a bez poplatkov.“ Súd sa s touto právnou argumentáciou v tomto rozsudku v celom rozsahu stotožnil. Navyše, výpočet v zmluve RPMN predstavuje 23,14 % a podľa samotného prepočtu žalobcu je 23,16 %. Ak by aj súd pripustil túto argumentáciu žalobcu, tento rozdiel je podľa názoru súdu iba zanedbateľný a nie tak, ako to uvádza žalobca v žalobe, že spôsobuje podstatný rozdiel vo výške RPMN.

7. Z tohto dôvodu, keďže s právnou argumentáciou žalobcu o nedostatkoch zmluvy o úvere, ktoré by mali spôsobovať bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru sa súd v celom rozsahu nestotožnil, bola žaloba žalobcu v časti o vydanie bezdôvodného obohatenia ako nedôvodná zamietnutá.

8. Ako ďalším žalobným petitom sa súd zaoberal otázkou určenia neprijateľnej zmluvnej podmienky uvedenej v článku IV. bod 4.6 Obchodných podmienok, a to zápočtom platieb od klienta. Súd sa s právnou argumentáciou žalobcu v celom rozsahu stotožnil. V tejto súvislosti súd poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/39/2011 zo dňa 20.09.2011, podľa ktorého: „, použitie splátky na iný účel ako určil spotrebiteľ môže tak pre bežného spotrebiteľa mať za následok, že spotrebiteľ v dobrej viere plní svoj dlh, tento sa však reálne neznižuje a to všetko bez toho, aby to spotrebiteľ mohol ovplyvniť. Nekončiacie zasielanie výziev, vymáhanie nedoplatkov a následne uplatnenie pohľadávky veriteľa na súde môže u spotrebiteľa, ktorý žije vo viere, že dlh už skôr riadne splnil vyvolať oprávnený stres. Toto ustanovenie zmluvy má za následok založenie nevyváženého vzťahu veriteľa a dlžníka v otázkach plnenia dlhu spotrebiteľa. Nevyváženosť iba podčiarkuje skutočnosť, že vzťah sa v otázke plnenia stáva pre spotrebiteľa netransparentným a konanie dodávateľa v niektorých prípadoch až nepredvídateľným. Spotrebiteľ má pritom oprávnený záujem na prednostnom splnení predpísaných splátok a vždy prioritne istiny. Tento vždy prítomný záujem slabšej zmluvnej strany vyjadril zákonodarca s účinnosťou od 01.01.2008 aj vo vyššie uvádzanom § 566 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Odvolací súd uviedol, že ak zmluvná podmienka vo svojej podstate na škodu spotrebiteľa na jednej strane spôsobuje nerešpektovanie vôle spotrebiteľa a jeho oprávnených záujmov a na druhej umožňuje dodávateľovi bezvýhradne presadiť jeho ekonomické záujmy v zmluvnom vzťahu, zakladá tým nielen nerovnováhu,

ale až hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa. Podľa rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 24.02.2011 sp. zn. IV. ÚS. 55/2001 - 19, pokiaľ je však zmluvná podmienka až v hrubom nepomere v neprospech spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany v právnom vzťahu zo štandardnej spotrebiteľskej zmluvy, ktorý vzťah a teória a prax navyše označujú za fakticky nerovný, nevyvážený, nemali by byť žiadne pochybnosti o tom, že takáto zmluvná podmienka sa prieči dobrým mravom. Krajský súd v Prešove vo svojom rozhodnutí zároveň uviedol, že ak zmluva umožňuje ľubovôľu dodávateľa v tak závažnej otázke, akou je rozhodovanie o účele platby, a teda svojvoľné rozhodovanie o výške nielen príslušenstva, ale v konečnom dôsledku aj o výške samotnej istiny pohľadávky, nerešpektujúc pritom určenie účelu platby zo strany spotrebiteľa, je zmluva v tejto časti hrubo nevyvážená. Ustanovenie zmluvy vedúce k opísanému stavu je v neprospech spotrebiteľa a pokiaľ nie je spotrebiteľom osobitne vyjednané, ale je v rámci kontraktácie nadiktované v režime tzv. štandardnej typovej zmluvy, ide vždy o neprijateľnú zmluvnú podmienku.“ K obdobnému právnomu záveru dospel aj Krajský súd Trnava vo svojom rozhodnutí sp. zn. 23Co/287/2013 zo dňa 27.10.2014, ako aj Krajský súd v Prešove vo svojom rozhodnutí sp. zn. 20Co/176/2014 zo dňa 26.05.2015. Súd tak mal za to, že takéto ustanovenie zmluvy spôsobuje hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, je v rozpore s požiadavkou dobrej viery a v rozpore s generálnou klauzulou § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Podľa názoru súdu predmetné zmluvné ustanovenie poskytuje žalovanému ako veriteľovi možnosť započítať platby žalobcu na iný účel, akým je splatenie istiny tohto úveru, a to bez ohľadu na jeho vôľu. Takéto ustanovenie zmluvy zakladá nevyvážený vzťah medzi žalobcom a žalovaným pokiaľ ide o započítanie jeho platieb, keďže umožňuje žalovanému ako veriteľovi postupovať v tomto smere nepredvídateľne a započítanie jeho platieb sa tak pre spotrebiteľa stáva netransparentným, preto žalobe žalobcu v tejto časti súd v celom rozsahu vyhovel a určil článok IV. bod 4.6 Obchodných podmienok žalovaného za neprijateľnú zmluvnú podmienku.

9. Tento rozsudok odvolaním, čo do výrokov I. a II. (zamietnutie žaloby o vydanie bezdôvodného obohatenia a súvisiaci výrok o trovách konania) napadol v zákonnej lehote žalobca, namietajúc nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie. Podstatou jeho odvolania je tvrdenie, že súd prvej inštancie postavil svoje závery nesprávne na rozhodnutiach NS SR sp. zn. 3Cdo/146/17 a SD EÚ C-42/15, lebo tieto rozhodnutia sa týkajú zmlúv uzavretých podľa zákona č. 129/2010Z.z., pričom zmluva z predmetu sporu bola uzavretá podľa zák. č. 258/2001Z.z., tu vytýkajúc výlučne nesprávny záver súdu prvej inštancie o tom, že absencia rozpisu splátky nezakladá bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Súčasne poukázal na rozhodnutie KS PO, sp. zn. 20Co/13/18. Navrhol rozsudok v ním napadnutej časti zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

10. Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu uviedol, že zákon č. 258/2001Z.z. nestanovoval nikdy povinnosť, aby v zmluve o spotrebiteľskom úvere bol uvedený spôsob splácania úveru podľa zmluvy, úrokov a iných poplatkov, pričom tento zákon, rovnako ako účinná právna úprava zákon č. 129/2010Z.z. stanovoval len povinnosť uviesť výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov, a iných poplatkov, čo v danom prípade zo strany jeho právneho predchodcu bolo splnené. Rozhodnutie KS PO, na ktoré poukazoval žalobca, odkazuje na súčasnú právnu úpravu podľa zák. č. 129/2010Z.z., ktoré žalovaný navyše považuje za arbitrárne, zmätočné a z odborného hľadiska za neakceptovateľné. Navrhol rozsudok v napadnutej časti potvrdiť a uplatnil trovy konania.

11. Ďalšie podania strán dané neboli.

12. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 CSP a contrario), a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné.

13. Pokiaľ ide o notoricky známe rozhodnutie Súdneho dvora EÚ z 09.11.2016 vo veci C-42/2015, ako i na neho reflektujúce rozhodnutia NS SR, sp. zn. 3Cdo/146/17 a 3Cdo/56/18, o ktoré súd prvej inštancie oprel svoje rozhodnutie v otázke rozpisu splátky, k tomuto je potrebné uviesť, že predmetné rozhodnutie sa týka výkladu smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere. Smernica 2008/48/ES bola do právneho poriadku SR transponovaná zákonom č. 129/2010 Z.z. (podľa čl. 27 smernice 2008/48/ES členské štáty prijímú a uverejnia do 12. mája 2010 opatrenia potrebné na dosiahnutie súladu s touto smernicou. Bezodkladne o tom informujú

Komisiu). Zákon č. 258/2001 Z.z. vzťahujúci sa na predmetnú úverovú zmluvu uzavretú dňa 22.10.2008 však vychádza zo smernice Rady 87/102/EHS, ktorá bola zrušená smernicou 2008/48/ES s účinnosťou k 12.05.2010. Inak povedané, pokiaľ ide o závery vyplývajúce z vyššie uvedeného rozhodnutia Súdneho dvora EÚ, tieto sú na prejednávaný spor nepoužiteľné. Súdny dvor EÚ v tomto rozhodnutí totiž to poskytol výklad konkrétnych článkov Smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2008/48/ES zo dňa 23. apríla 2008, ktorá nadobudla účinnosť až po uzatvorení úverovej zmluvy z predmetu sporu a preto táto smernica nemôže regulovať právne vzťahy vzniknuté pred jej účinnosťou.

14. Je nepochybné, že zmluva o úvere zo dňa 22.10.2008 uzatvorená medzi žalobcom a právnym predchodcom žalovaného je štandardnou formulárovou spotrebiteľskou zmluvou, nakoľko žalobca vystupoval v postavení dodávateľa, pretože pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalovaný je spotrebiteľ, keďže pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Z uvedeného je zrejmé, že na predmetnú zmluvu je nutné aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách. Predmetná zmluva je zároveň zmluvou o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch.

15. Zákon o spotrebiteľských úveroch č. 258/2001 Z.z. v § 4 ods. 2 presne definoval, aké náležitosti, okrem všeobecných (§ 43 Občianskeho zákonníka), musí spotrebiteľská zmluva obsahovať.

16. Zákonodarca v ustanovení § 4 ods. 3 ZoSÚ jasne deklaroval, aké následky sú spojené s absenciou i obligatórnych náležitostí uvedených v § 4 ods. 2 písm. i/ ZoSÚ a odvolací súd nevidí dôvod na odklon od vnútroštátneho predpisu účinného v čase uzatvorenia predmetnej zmluvy.

17. Z ust. § 4 ods. 2 písm. i/ ZoSÚ vyplýva, že pri stanovení výšky mesačnej splátky, má dodávateľ v úverovej zmluve presne stanoviť mesačnú výšku splátky istiny, úrokov a poplatkov (oddelené), pričom za naplnenie tejto náležitosti nie je možné považovať uvedenie mesačnej splátky bez špecifikácie istiny, úrokov a iných poplatkov.

18. Z uvedeného jednoznačne plynie, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, ak konštatoval, že žalobca bez problémov na základe zmluvy o úvere zidentifikoval výšku, počet a termíny splátok. Za stavu, ak súd prvej inštancie sa výšky bezdôvodného obohatenia nedotkol, odvolací súd rozsudok v jeho napadnutej časti a v súvisiacom výroku o trovách konania (výroky I. a II.) postupom podľa § 389 ods. 1 písm. b/, c/ CSP zrušil a postupom podľa § 391 CSP vec v rozsahu zrušenia vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

19. Úlohou súdu prvej inštancie tak bude znova vo veci konať v intenciách naznačených odvolacím súdom - teda otázku splnenia podstatných náležitostí podľa § 4 ods. 2 písm. i/ ZoSÚ posúdiť v súlade s právnym názorom odvolacieho súdu - následne vo veci znova rozhodnúť, a samozrejme, svoje rozhodnutie v zmysle zásad uvedených v § 220 ods. 2 CSP aj náležite odôvodniť.

20. V novom rozhodnutí vo veci samej súd prvej inštancie rozhodne aj o náhrade všetkých trov konania (§ 396 ods. 3 CSP).

21. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie n i e j e prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).